FLYGTNINGE er den vestlige kirkes håb om VÆKKELSE

- indtryk og udfordringer fra Lausanne ungdomskonference i Jakarta

ARTIKEL

Bodil Skjøtt, generalsektretær

Foto: Michael du Toit

G2016
GER LEADERS GATHERING
YLG2016
YLG2016

Syng for Herren, pris hans navn

fortæl om hans herlighed blandt folkene

om hans undere blandt alle folkeslag

(Sl 96,2-3)

Foto: Michael du Toit

Forbønsemner skrevet på sten.

Der kan sættes mange overskrifter over de 10 dage, jeg tilbragte sammen med fire andre danskere i Jakarta i begyndelsen af august – sammen med godt 1000 andre kristne fra mere end 140 lande i verden. Ordene fra Salme 96 beskriver noget af det, vi var med til: lovprise Gud, vores himmelske far med ord og rytmer og kropssprog, der repræsenterer den mangfoldighed kirken i dag udgør på verdensplan. Vi fik fortalt om de herlige og forunderlige ting, der sker i Guds rige på de mest overraskendende steder i verden. Og vi blev udfordret til selv at fortælle vores historie i lyset af fortællingen om Guds frelsende og fornyende kærlighed, som den kommer til udtryk - ikke bare i den bibelske fortælling, men også sådan som Gud ved sin Ånd fortsat virker og kalder i dag.

Troen må afspejle sig i livet

Det var den tredje ungdomskonference arrangeret af Lausanne-bevægelsen. Den første fandt sted i 1987 i Singapore og den anden i 2006 i Malaysia. Temaet for konferencen denne gang var "Forenet i den store historie". Konferencens første hele dag blev indledt med en dramatiseret udgave af bibelens store fortælling fra skabelse til nyskabelse. De følgende dage fokuserede bibeltimer, foredrag og øvrige indlæg på de store kapitler i Bibelens fortælling med følgende overskrifter: skabe, bekende, reflektere og meditere, elske, forsone og tilbede. Temaerne var formuleret som verber/handlinger med fokus på, hvordan Gud har handlet og fortsat handler i verden, og hvordan vores respons på det Gud gør, også må føre til handlinger og komme til udtryk i en tro, som er aktiv og afspejler sig i måden vi lever på – i den verden som Gud fortsat kalder for sin.

"Fortællingen" kom også til udtryk i de små mentor-grupper, som alle deltagerne var delt ind i. Hele formiddagen var man sammen med sin gruppe – til bibelstudie, til bøn og refleksion og endelig en time, hvor man delte sin egen historie med gruppen. Arrangørerne havde sat grupperne sammen, så de alle havde størst mulig diversitet. I min gruppe var der således mennesker fra både Sydkorea, Filippinerne, Indien, USA, Etiopien og Bulgarien. Det gav mulighed for at høre, hvordan det var at vokse op i et slumkvarter i Manila, hvor muligheden for at ende i prostitution var stor, hvis man som pige ikke var kommet på en god skole, inden man var fyldt 12. Eller hvad det betød at arbejde blandt unge narkomaner på grænsen mellem Indien og Butan. De lokale stoffer er så giftige, at hvis man ikke bliver hjulpet ud af sin afhængighed, dør man efter 2-3 år. "Vi kan ikke tilbyde behandling", fortalte Binny, "men vi kan tilbyde dem et fællesskab og en historie, der giver grund til at tro på fremtiden." Binnys uddannelse er egentlig inden for økonomi, men i dag bor han med sin kone og tre små børn i et af Indiens fattigste områder på grænsen til Butan. Af sikkerhedsmæssige årsager bar han et navneskilt, der viste, at man ikke måtte tage billeder af ham.

Begyndelsen på nye venskaber

At temaet for konferencen var "Forenet i den store fortælling" kom til udtryk på mange måder – også længe inden vi alle mødtes i Jakarta. Det har været vigtigt

fra Lausanne-ledelsens side, at dette ikke kun blev en konference, men begyndelsen på nye venskaber og nye fælles initiativer på tværs af faglige og geografiske områder. I året forud for konferencen har deltagerne kunnet tage kontakt med hinanden via en lukket facebook-gruppe, og mange kom til konferencen meget bevidste om, hvem de skulle mødes med og lære mere om. Ligeledes er alle deltagerne blevet tilbudt at være med i et mentor-forløb efter konferencen, og nye initiativer fra konferencen kan få professionel og til dels også økonomisk støtte via Lausanne-bevægelsens netværk. En af de unge fra konference-komiteen havde udviklet en app, som gør det muligt at fortsætte samtalen efterfølgende ligesom alle kontaktoplysninger på deltagerne findes der. Under konferencen foregik der en livlig diskussion af programmet via app'en og andre brugte det elektroniske netværk til at arrangere uformelle møder omkring et initiativ eller en ide.

20.000 kinesiske missionærer

En af de grupper som strategisk brugte muligheden for at netværke med andre på konferencen var den store gruppe fra Kina. Da Lausanne i 2010 afholdt konferencen i Cape Town fik ingen fra Kina udrejsetilladelse. Men denne gang kom der ikke mindre end 200, fortrinsvis unge, fra Kina. De arrangerede bl.a. møder med deltagerne fra Mellemøsten og de afrikanske deltagere for at høre, hvordan de kunne arbejde sammen med dem. Deres plan er inden 2030 at sende 20.000 kinesiske missionærer ud. Særligt har de fokus på de muslimske områder mellem Kina og Jerusalem under overskriften "Tilbage til Jerusalem". I dag bor der mere end 1 mill. kinesere i Afrika, så også her søgte den kinesiske gruppe at skabe kontakter og finde nye samarbejdspartnere. Det var inspirerende og udfordrende at møde en så strategisk og bevidst tænkning omkring nye fællesskaber og kontakter. Man ville mere end at opretholde og vedligeholde arbejde, der allerede var i gang.

Nyt hospital i Nazareth

Hver eftermiddag havde deltagerne mulighed for at vælge sig ind på "spor" alt efter interesse og det arbejde man allerede var en del af. Lausannebevægelse har delt Cape Town erklæringens handlingsplan op i ikke mindre end 37 spor eller "Issue groups" (https://www.lausanne.org/networks) . Et af disse spor er jødemission. Sammen med Tuvya Zaretsky fra Jews for Jesus stod jeg for to samlinger. Det var opmuntrende at se, hvem der dukkede op til netop disse samlinger: Flere fra Korea og en enkelt fra Kina og Pakistan, flere som selv er messiansk jøde, men også nogle afrikanere. Bl.a. var der én, hvis organisation netop er begyndt et hospitalsarbejde i Nazareth. Han ville have hjælp til at forholde sig til situationen mellem israelere og palæstinensere. Det var vigtigt for ham og hans organisation, at deres indsats for især børn med fysiske problemer med behov for operationer blev til et holistisk »

Foto: Michael du Toit

Foto: Michael du Toit

Du må vælge, om du som leder vil være et navn eller du vil have en stemme.

Mutua Mahiaini

missionsarbejde.

Navn eller stemme?
Det var en konference med et dynamisk program, gode bibeltimer og ikke mindst ærlige og udfordrende indlæg fra ældre ledere i mission. Både om de fejl, de havde gjort som ledere, og de fristelser de har stået i. Jeg husker et citat fra Mutua Mahiaini, fra Kenya, international præsident for Navigatørerne: "Du må vælge, om du som leder vil være et navn eller du vil have en stemme" (do you want to have a name or be a voice?). Men ved en sådan konference er der også altid personlige møder med mennesker som går under huden på en og brænder sig ind – som en udfordring eller som en gave.

Kristne grupper på hinduistisk universitet
Kent fremhæver mødet med Ajith fra hans smågruppe på konferencen. Ajith er født i den sydlige del af Indien, og hans far blev dræbt da han kun var tre år gammel. Uden en mandlig forsørger i familien blev Ajith sammen med mor og søskende drevet ud i fattigdom. Ajith kom til tro som 18-årig og siden har Gud brugt Ajith til blandt andet at opstarte kristne grupper på et hinduistisk universitet, som hans evner som kunstner fik ham ind på, og siden har han startet et arbejde i den nordøstlige del af Indien, hvor han ved at bygge skoler og tilbyde undervisning rækker ud til fjerne og isolerede områder og herigennem vidner om Kristus. Gud har velsignet hans arbejde, som nu består af adskillige skoler med hundredevis af skolebørn og tre fabrikker, hvor lokale lærer et håndværk og tjener penge til gavn for de lokale samfund. "Ajiths historie er for mig blevet et førstehåndsmøde med Guds magt til at vende svaghed og ondskab til styrke og velsignelse, samt en påmindelse om at have tillid til at Gud kan bruge enhver til ekstraordinære ting i hans rige," fortæller Kent.
Selv husker jeg mødet med pigen fra Tunesien, som jeg mødte sammen med nogle andre en eftermiddag. Hun fortalte om, hvordan det var for de muslimske kvinder, der var kommet til tro. Hun var selv en af dem. Mange oplever, at deres børn bliver taget fra dem, når det bliver kendt af familien, at de er blevet kristne. Selv havde hun levet med dødstrusler fra sin egen familie. Hun var blevet gift med en kristen egypter i Tunesien, men da myndighederne fandt ud af, at hun var konverteret, blev manden udvist af landet. De bor nu i hvert deres land. Som konvertit kan hun ikke flytte til Egypten. "Men jeg er ikke et offer. Sådan må I ikke se på mig. Det er ikke min identitet. Jeg er en, som følger Jesus. Det koster, men det er prisen værd."

Mødet med den forfulgte kirke
Hendes navn fremgår ikke af programmet af hensyn til

1000 kristne fra mere end 140 lande var sammen i 10 dage i Jakarta for at tale om og inspirere hinanden i Guds mangfoldige mission.

Foto: Michael du Toit

Foto: Michael du Toit

hendes sikkerhed. Det var også specielt at høre nogle af deltagerne sige: "Når jeg rejser hjem sletter jeg alle mine kontakter fra app'en. Det er for farligt at beholde dem på telefonen." – Flere sendte en sidste hilsen til det sociale netværk fra lufthavnen inden de "forsvandt". Alle os, som var med, vender hjem med taknemlighed over det vi har set, hørt og mødt af Guds store familie og Guds store fortælling. Men også udfordret på hvordan vi omsætter oplevelser, ny viden og nye bekendtskaber tilbage i Danmark, og skal finde ud af hvordan vi er kirke her. Hvad tager vi med os?

Flygtninge er kirkens håb

Simon fremhæver to gennemgående temaer fra konferencen: Stilhed og plads til at være sammen med Gud. "Mange af os har nok oplevet den særlige "bobbel-fornemmelse", der kan opstå til et arrangement over flere dage. Og når rammen så bliver skiftet ud med hverdagen derhjemme, kan man have svært ved at holde fast i alt det, man gerne ville omsætte," fortæller Simon. "Jeg har opdaget, at en af de bedste ting jeg kan gøre er simpelthen at stoppe op og aktivt skabe plads i min kalender til refleksion. En af underviserne på konferencen fortalte for eksempel, at hun havde brugt 16-18 timer i døgnet på sin tjeneste i kirken og dermed forsømt både familie, venner og ikke mindst sit forhold til Gud. Hun indså, at hun gjorde en masse ting for Gud, men meget lidt sammen med Gud. Der kan jeg også hurtigt finde mig selv, hvis jeg kommer ind i en rutine med en fyldt kalender, hvor der hverken er tid eller mental energi til at omsætte det, jeg har lært til den hverdag, min krop så hurtigt kommer til at køre på autopilot i," slutter han. Et spørgsmål, som Os Guinness (Ja, det er ham/hans familie med øllen; familien startede et bryggeri for at skaffe arbejde til fattige i Dublin og tjene penge til mission) stillede den næstsidste aften, hænger stadig i luften: Kan der skabes vækkelse i kirken i Europa. Han var ikke selv så sikker på det, men skal det ske, sagde han, må vi have hjælp fra kirken i Afrika og Asien. "Men det er også dem der nu kommer til os som flygtninge eller immigranter. De er ikke kirkens problem i Europa. De er kirkens håb." «